

BESTSELLER PRODUCENTKY SERIÁLU KOSTI

KATHY REICHS

TOP
Krimi

KOSTI
NA PLÁŽI

KOSTI NA PLÁŽI

Kathy Reichs

KOSTI NA PLÁŽI

Z angličtiny přeložil
Patrik Roľko

slovar

Copyright © Temperance Brennan, L. P. 2006
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2017
Translation © Patrik Roľko 2017

ISBN 978-80-556-2197-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme, nijakými prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Na pamiatku
Arvilsa Reichsa
9. február 1949 – 23. február 2006
Dusi saldi

1

Vždy je to tak. Chystáte sa to už zabaliť, keď vtom niekto náhodou narazí na objav sezóny.

No dobre, trochu preháňam, ale to, čo sa skutočne stalo, malo veľmi podobný priebeh. A oveľa znepokojivejšie dôsledky než nejaký črep či ohnisko, odkryté v poslednej chvíli.

Bolo osemnásteho mája a do konca letnej archeologickej školy zostávali dva dni. Viedla som skupinu dvadsiaticich študentov na vykopávkach na Deweese, malom bariérovom ostrove, ktorý leží severne od Charlestonu v Južnej Karolíne.

A navyše som mala za päťami novinára, ktorý mal IQ planktónu.

„Takže šesťnásť tiel?“ Planktón vytiahol špirálový blok. V hlave sa mu už zjavne vynorili fotografie sériových vrahov Dahmera a Bundyho. „Už ste identifikovali obeť?“

„Toto sú prehistorické hroby.“

Otrávene prevrátil oči, dve úzke štrbiny pod opuchnutými viečkami. „Takže starí Indiáni?“

„Pôvodní obyvatelia Ameriky.“

„To ma sem poslali, aby som napísal reportáž o rozložených červenokožkoch?“ Cenu za politickú korektnosť tento chlap rozhodne nedostane.

„Kto vás sem poslal?“ spýtala som sa ľadovým tónom.

„Moultrie News. Miestny týždenník z East Cooperu.“

Charleston, ako povedal Rhett Butler Scarlet O'Harevej, je mesto poznačené veľkoleposťou zašlých čias. Jeho srdcom je polostrov ohraničený riekami Ashley a Cooper, charakteristický domami postavenými ešte pred občianskou vojnou, vydláždenými ulicami a trhoviskami pod šírou oblohou. Obyvatelia tejto časti mesta považujú rieky

za hranice svojej štvrť. O susedných štvrťach hovoria ako o oblastiach West Ashley alebo East Cooper. Do tej druhej patrí aj Mount Pleasant a tri ostrovy – Sullivanov ostrov, Palmový ostrov a Dewees. Predpokladala som, že Planktónov týždenník pokrýva práve túto oblasť.

„A vy ste?“ spýtala som sa.

„Homer Winborne.“

S jednoduchým strniskom a bachorom vykrmeným fast-foodovou stravou vyzeral skôr ako Homer Simpson.

„Máme tu prácu, pán Winborne.“

Winborne nebral moje slová na vedomie. „Nie je to protizákonné?“

„Máme povolenie. Na ostrove sa plánuje nová výstavba a tu, na tomto pozemku, majú stáť rezidenčné domy.“

„Prečo sa potom toľko namáhate?“ Winborne mal vlasy prilepené na spotené čelo. Keď siahol po vreckovku, všimla som si kliešťa, ktorý sa mu prechádzal po golieri.

„Som antropologička zo Severokarolínskej univerzity v Charlotte. Ja a moji študenti sme tu na žiadosť štátnych orgánov.“

Prvá polovica mojej odpovede bola pravdivá, druhú som trochu nafúkla.

Všetko sa vlastne udialo takto:

Každý rok v máji, v závere letného semestra, vedie jeden archeológ zo Severokarolínskej univerzity v Charlotte študentské vykopávky. Dáma, čo ich mala viesť tento rok, koncom marca oznámila, že prijala ponuku Purdueovej univerzity a odchádza do Indiany. A keďže mala celú zimu plné ruky práce s rozosielením životopisov, na letnú školu sa totálne vykašlala. *Sayonara*, študenti! Žiadny inštruktor, žiadne nálezisko.

Ja sa síce špecializujem na forenzné vedy a v súčasnosti pracujem s mŕtvolami, ktoré končia na pitevných stoloch koronerov a súdnych lekárov, ale vysokoškolské štúdium a prvé roky kariéry som venovala tým, ktorí zomreli v dávnych časoch. Pri práci na dizertačke som preskúmala stovky prehistorických kostier objavených na severoamerických pohrebiskách.

Letná škola je jedným z najobľúbenejších kurzov katedry antropológie a, ako zvyčajne, aj tento rok bola zaplnená

do posledného miesta. Nečakaný odchod mojej kolegyne vyvolal hotovú paniku. Vedúci katedry ma úpenlivo prosil, aby som to vzala namiesto nej. Študenti s letnou školou počítajú! Skvelá príležitosť vrátiť sa k svojim koreňom! Dva týždne na pláži! Zvláštna prémia! Už som si hovorila, že mi k tomu všetkému prihodí nakoniec ešte najnovší model buicka.

Navrhla som mu Dana Jaffera, bioarcheológa, ktorý v podstate funguje ako ja. Aj on pracuje pre koronera a úrad súdneho lekárstva, ibaže v Južnej Karolíne. Odvolala som sa na prípady, ktoré na mňa určite čakajú v Charlotte alebo v Montreale.

Vedúci katedry to skúsil. Bol to dobrý nápad, ale zlé načasovanie. Dan Jaffer bol na ceste do Iraku.

Spojila som sa s Jafferom, a ten mi ako vhodné miesto na vykopávky odporučil ostrov Dewees. Chystali sa tam zničiť staré pohrebisko, a on sa snažil, aby sa doň buldozéry a bagre nezhryzli, skôr než nebude vyhodnotený jeho historický význam. Ako sa dalo predpokladať, staviteľ na jeho žiadosti zvysoka kašlal.

Spojila som sa s Úradom štátneho archeológa v Columbii, kde na Danovo odporúčanie prijali môj návrh, že na ostrove urobíme niekoľko skúšobných výkopov, a tým poriadne znepríjemníme život arogantnému staviteľovi.

A tak som sa spolu s dvadsiatimi študentmi archeológie ocitla tu. A v trinásty, predposledný deň vykopávok ma prišiel otravovať Planktón so svojimi tupými otázkami.

Moja trezlivosť bola už na hrane únosnosti.

„Meno?“ vybrechol, ako keby sa pýtal na značku trávneho osiva.

Potlačila som nutkanie ukázať mu chrbát. Daj mu, čo chce, povedala som si v duchu, a potom vypadne. Alebo pri troche šťastia skape v tej príšernej horúčave.

„Temperance Brennanová.“

„Temperance?“ Očividne ho to pobavilo.

„Áno, Homer.“

Winborne pokrčil plecami. „Ja len, že také meno človek nepočuje často.“

„Hovorila mi Tempe.“

„Ako to mesto v Ťahu?“

„V Arizone.“

„Jasné. Takže, čo sú títo vaši Indiáni vlastne zač?“

„Zjavne ide o kmeň Seeweov.“

„Odkiaľ ste vedeli, že sú práve tu?“

„Od kolegu z Juhokarolínskej univerzity v Columbii.“

„A odkiaľ to vedel on?“

„Všimol si malé mohyly, keď tu robil prieskum krátko nato, čo sa rozniesla správa o plánovanej výstavbe.“

Winborne si chvíľu písal poznámky do svojho bloku. Alebo iba naťahoval čas, aby zosmolil ďalšiu vysoko fundovanú otázku. V diaľke sa ozýval džavot študentov a hrmot vedier. Nad hlavou mi zašiekala čajka a ďalšia jej vzápätí odpovedala.

„Mohyly?“ Tento chlap sa do nominácií na Pulitzerovu cenu neprebojuje ani náhodou.

„Na zasypaných hroboch bol navršený piesok s lastúrami.“

„A aký význam má ich vykopávanie?“

Presne to som potrebovala počuť. Udrela som na toho kreteňa osvedčeným likvidátorom každého interview – žargónom.

„Pohrebné zvyklosti domorodých obyvateľov juhovýchodného pobrežia nie sú celkom dobre známe a toto nálezisko by mohlo potvrdiť alebo, naopak, vyvrátiť, doterajšie etnohistorické hypotézy. Mnohí antropológovia sa domnievajú, že Seweovia patrili k skupine Kusabov. Podľa niektorých prameňov bolo súčasťou ich pohrebných obradov vykostenie mŕtveho tela a nasledovné uloženie kostí do vriec alebo drevených schránok. Iné zdroje uvádzajú akúsi konštrukciu pripomínajúcu lešenie, na ktorej sa telá rozložili, skôr než ich uložili do spoločných hrobov.“

„No, doriti! To je riadne drsné.“

„Drsnejšie, ako keď sa mŕtvola scedí z krvi a nahradia ju chemickými konzervačnými látkami, keď do nej injekčne vstrekujú vosk a parfumy a simulujú na nej život pomocou líčidiel, aby ju napokon uložili do vzduchotesnej truhly a strčili kamsi do krypty, a to všetko len preto, aby sa oddialil rozklad?“

Winborne na mňa civel, ako keby som sa mu prihovárala v sanskrite. „A to robí kto?“

„My.“

„Takže, čo ste tu našli?“

„Kosti.“

„Len kosti?“ Kliešť mu už liezol po krku. Mám ho naň upozorniť? Ani náhodou! Ten chlap mi liezol na nervy.

Prehodia som sa na jazyk, akým sa zvyčajne bavím s policajtmi a koronerami. „Kostra vypovedá o človeku. Prezradí nám jeho pohlavie, vek, výšku aj predkov. V niektorých prípadoch dokonca odhalí lekársku anamnézu či spôsob smrti.“ Pozrela som veľavravne na hodinky a pokračovala vo svojom výstupe. „Staré kosti sú zdrojom informácií o zaniknutých kultúrach. O tom, ako ľudia žili, zomierali, čo jedli, akými chorobami trpeli...“

Winborne sa zadíval kamsi ponad moje plece. Otočila som sa.

Blížil sa k nám Topher Burgess, telo spálené slnkom mal polepené rôznymi formami organického aj anorganického pôvodu. Bol to malý buclatý mladík, na hlave mal pletenú čiapku, na nose okuliare s drôteným rámikom a po lícach sa mu ťahali bokombrady. Pripomínal mi pána Smeeho, verného pobočníka kapitána Hooka.

„Zvláštny nález vo východnej trojke.“

Čakala som na podrobnosti, ale Topher mi žiadne neposkytol. Vlastne ma to ani neprekvapilo. Pri písomných skúškach sa Topher obyčajne vyjadruje holými vetami a svoje eseje dopĺňa ilustráciami.

„Čo je na ňom zvláštne?“ mámila som z neho.

„Je artikulovaný.“

Kompletná veta. Uspokojivá, ale obsahovo prázdna. Naznačila som mu, aby pokračoval.

„Podľa nás ide o intrúziu.“ Topher preniesol váhu z jednej bosej nohy na druhú. A veru mal čo prenášať.

„Hneď sa na to pozriem.“

Topher kývol hlavou, zvrchol sa a odkúsil späť k vykopávkam.

„Čo znamená *artikulovaný*?“ Kliešť už vyliezol k Winbornovmu uchu, kde zastal. Zjavne premýšľal, po ktorej trase sa vydá ďalej.

„Že kostra je správne anatomicky usporiadaná. To sa pri sekundárnych pohreboch bežne nestáva, mŕtvoly sa ukla-

dajú do zeme až po rozklade. Kosti v spoločných hroboch sú väčšinou pomiešané, niekedy dokonca zhrnuté na jednej kope. Len zriedka sa medzi nimi nájde jedna či dve celistvé kostry.“

„Prečo?“

„To môže mať kopu dôvodov. Niektorí jednoducho zomreli tesne predtým, než hrob zasypali. Alebo sa celá komunita niekam narýchlo presúvala a nemohla čakať na rozklad mŕtvych tiel.“

Nasledujúcich desať sekúnd som počula iba hrot pera škrabúci po papieri. Kliešť mi medzitým zmizol z dohľadu.

„A tá intrúzia? Čo to vlastne je?“

„Telo bolo uložené do hrobu neskôr. Chcete sa na to pozrieť zblízka?“

„Po ničom inom ani netúžim.“ Winborne si priložil vreckovku na čelo a dramaticky vzdychol.

Zľutovala som sa. „Máte za golierom kliešťa.“

Winbornove pohyby boli oveľa rýchlejšie, než by človek čakal od chlapa s jeho zavalitou postavou. Jediným prudkým šklbnutím si vytriasol golier, predklonil sa a plesol si po krku. Kliešť zletel do piesku, no okamžite sa spamätal, na odmietnutie bol zjavne zvyknutý.

Výrazila som popri chumáčoch trávy, jej strapaté konce sa v ťažkom vzduchu ani nepohli. Bol ešte len máj, ale oruť v teplomere sa už vyšplhala na tridsaťdva stupňov. Juh tohto štátu milujem, ale tentoraz som bola rada, že sa tu nebudem musieť hrabať v zemi ešte aj v lete.

Kráčala som zámerne rýchlo, vedela som, že Winborne so mnou neudrží krok. Bolo to odo mňa hnusné? No iste. Lenže ja som nemala čas na rozdávanie. A už vonkoncom som ho nemienila strácať s nejakým tupým reportérom.

A čo sa týkalo kliešťa, mala som čisté svedomie.

Z obrovského kazetáka, čo patrilo komusi zo študentov, vyrevúvala skladba, čo som nepoznala, od skupiny, o ktorej názve som nemala ani potuchy, a aj keby mi ho niekto povedal, určite by som si ho nezapamätala. Na ich mieste by som osobne dala prednosť škrekú morských vtákov a šumu vln, hoci som musela uznať, že dnešný výber bol lepší než heavymetalové kapely, ktoré si zvyčajne púšťali.

Kým som čakala na Winborna, zbežne som si obzrela jamu. Dva skúšobné výkopy, s ktorými sme už skončili, boli už zasypané. Z prvého sme dostali len čistú zeminu, z druhého ľudské kosti, čím sa potvrdilo Jafferovo podozrenie.

Ďalšie tri výkopy boli stále odkryté. V každom sa hrabali študenti lopatkami, vynášali z neho zeminu vo vedrách a hneď na mieste ju preosievali cez sitá opreté o drevené kozy.

Topher práve fotil pri najvýchodnejšom výkope. Ostatní členovia jeho tímu sedeli so skríženými nohami a dívali sa na predmet jeho záujmu.

Keď sa Winborne konečne pridal ku mne, fučal ako parná lokomotíva. Utieral si spotené čelo a lapal po dychu.

„Horúco ako na púšti,“ utrúsila som.

Winborne mlčky prisvedčil, tvár mal červenú ako mali nová zmrzlina.

„Ste v pohode?“

„Absolútne.“

Vykročila som k Topherovi, keď ma zrazu zastavil Winbornov hlas.

„Máme spoločnosť.“

Otočila som sa a uvidela muža v ružovej polokošeli a nohaviciach farby kaki, ako sa k nám ponáhla rovno cez duny. Bol malý, postavu mal skoro ako dieťa, sivé vlasy ostrihané úplne nakrátko. Poznala som ho okamžite. Richard L. „Dickie“ Dupree, podnikateľ, staviteľ a slizký gauner.

Dupreeho sprevádzal farbavý baset, jazykom a bruchom sa takmer dotýkal piesku.

Najskôr novinár, a teraz ešte aj Dupree. Tento deň fakt stojí za deravý groš.

Dupree nevenoval Winbornovi ani najmenšiu pozornosť, hnal sa so sebavedomou škrobenosťou talibanského muláha rovno ku mne. Baset sa zdržal vzadu, aby si odľahčil do chumáča trávy.

Všetci vieme, čo je osobný priestor, tá zóna ničoho, ktorú potrebujeme mať medzi sebou a druhými. V mojom prípade má táto zóna polomer zhruba štyridsaťpäť centimetrov. Keď mi ju niekto naruší, stávam sa nepríčetnou.

Niektorí ľudia sa lepia na druhých, pretože zle vidia alebo počujú. Iní zase preto, lebo ich k tomu vedú odlišné kultúrne zvyklosti. Dickie nepatril ani do jednej skupiny. Bol

jednoducho presvedčený, že fyzická blízkosť dodáva väčšiu váhu jeho osobnému prejavu.

Zastal asi tridsať centimetrov od mojej tváre, založil si ruky na prsiach a prebodol ma prižmúrenými očami.

„Predpokladám, že zajtra tu končíte.“ Znelo to ako jednoznačné vyhlásenie.

„Predpokladáte správne.“ Ustúpila som o krok dozadu.

„A čo bude ďalej?“ Dupreeho tvár pripomínala vtáka, pod ružovou priesvitnou pokožkou sa črtali ostré hrany kostí.

„Budúci týždeň pošlem predbežnú správu najvyššiemu štátnemu archeológovi.“

Baset sa doknísal k nám a začal mi oňuchávať nohu. Vyzeral prinajmenšom na osemdesiat.

„Plukovník, neobťažuj dámičku,“ napomenul ho Dupree a potom sa obrátil ku mne. „Plukovník už nie je najmladší. Zabúda na dobrú výchovu.“

Dámička poškrabala Plukovníka za prašivým uchom.

„Nechcete hádam nikoho sklamať kvôli pár mŕtvym Indiánom, všakže?“ Dupree vystrúhal čosi, čo zjavne považoval za typický úsmev južanského džentlmena. Možno si ho precvičuje pred zrkadlom, keď si vytrháva chlpy z nosa.

„Mnohí ľudia vnímajú kultúrne dedičstvo tejto krajiny ako niečo veľmi cenné,“ namietla som.

„Ale nemôžeme predsa dovoliť, aby takéto veci brzdili pokrok, alebo áno?“

Neodpovedala som.

„Určite chápete moju situáciu, madam.“

„Áno, pane, chápem.“

Z tej jeho situácie mi bolo na vracanie. Išlo mu len o peniaze a bolo mu jedno, ako ich získa, pokiaľ tým neporuší nejaký zákon, ktorý by ho dostal pred súd. Dažďové pralesy, mokrade, pobrežie, duny, kultúra, ktorá tu bola dávno predtým, než sem prišli Angličania, to všetko mu bolo ukradnuté. Dickie Dupree by pokojne vyhodil do vzduchu aj Artemidin chrám, keby stál na mieste, kde sa rozhodol vybudovať bytové domy.

Winborne za nami čušal ako myš v diere. Vedela som, že nás pozorne počúva.

„A čo bude napísané v tej vašej správičke?“ Ďalší úsmev šerifa z Mayberry.

„Že na tomto území leží pohrebisko z predkolumbovských čias.“

Dupreemu sa zachveli pery, ale úsmev na nich udržal. Plukovník vycítil napätie, alebo sa iba nudil, a tak ma vymenil za Winborna. Utrela som si dlaň do krátkych nohavíc.

„Poznáte úradníkov v Columbii. Takáto správa mi tu zviaže ruky na niekoľko mesiacov. Zdržanie výstavby ma bude stáť kopec peňazí.“

„Archeologické nálezisko je neobnoviteľný kultúrny zdroj. Keď raz zmizne, stratí sa navždy. A ja nemôžem s čistým svedomím dovoliť, aby vaše potreby ovplyvnili moje zistenia, pán Dupree.“

Úsmev sa úplne vytratil. Dupree si ma premeral chladným pohľadom.

„Tak na to sa ešte pozrieme.“ Skrytú hrozbu trochu zmiernil jemný južanský prízvuk.

„Áno, pane, na to sa určite pozrieme.“

Vytiahol z vrecka škatuľku mentolových cigariet značky Kool, strčil si jednu do úst a zapálil si. Použitú zápalku odhodil na zem, výdatne si potiahol z cigarety, pokýval hlavou a vydal sa späť k dunám. Plukovník sa mu knísal v päťách.

„Pán Dupree!“ zavolala som za ním.

Dupree zastal, ale neotočil sa.

„Šliapať po dunách je ekologicky nezodpovedné.“

Dupree iba mávol rukou a kráčal ďalej.

Cítila som, ako sa vo mne dvíha zlosť a nenávisť.

„Dickie asi nebude váš kandidát na Muža roku, čo?“

Obrátila som sa. Winborne si práve rozbaloval žuvačku. Sledovala som, ako si strká do úst tenký plátok, a očami som ho vystríhala, aby sa ani neopovážil odhodiť obal na zem, tak ako to pred chvíľou urobil Dupree so zápalkou.

Pochopil.

Bez slova som sa zvrtila na päte a zamierila k tretiemu východnému výkopu. Počula som, ako sa Winborne štvorá za mnou.

Keď som došla k študentom, všetci okamžite stíchli. Osem očí sledovalo, ako zoskakujem do výkopu. Topher mi podal lopatku. Čupla som si a obklopil ma pach čerstvo vykopanej zemin.

Bolo v ňom však cítiť ešte niečo. Akýsi sladkastý smrad. Nie silný, ale rozhodne tam bol.

Pach, ktorý tam nemal čo robiť.

Zovrelo mi žalúdok.

Kľakla som si na všetky štyri a obzrela si Topherov zvláštny nález zblízka. Bola to časť skrútenej chrbtice, trčala zo západnej steny výkopu, zhruba v polovici jeho hĺbky.

Študenti nado mnou mi ochotne podávali vysvetlenie.

„Čistili sme práve bočné steny, aby sme mohli nafotiť stratigrafický prierez vrstvami.“

„A vtedy sme si všimli škvrny v hline.“

Topher prihodil ďalšie detaily.

Nepočúvala som ich. Odhrňala som hlinu a postupne odkrývala bočný pohľad na hrob hneď za západnou stenou skúšobného výkopu. S každým zahrabnutím vo mne silnela nepríjemná predtucha.

Po polhodine práce som mala odkrytú celú chrbticu a horný okraj panvy.

Posadila som sa. Cítila som, ako mi na zátylku naskakujú zimomriavky.

Kosti boli spojené svalstvom a väzmi.

Mlčky som sa na ne dívala. Priletela prvá muchá, jej smaragdovo zelené telo sa dúhovo lesklo v slnečnom svite.

Kristepane!

Vstala som a oprášila si kolená. Musím sa čo najrýchlejšie dostať k telefónu.

Dickieho Dupreeho čakajú oveľa vážnejšie starosti než indiánsky kmeň Seweeov.

2

Obyvatelia ostrova Dewees si samolúbo potrpia na svoj ekologicky čistý život „na druhej strane“. Šesťdesiatpäť percent ich malého kráľovstva tvorí chránené územie. Deväťdesiat percent ostrova zaberajú nezastavané pozemky. Miestni, ako sami hovoria, majú radšej, keď prírode nič nestojí v ceste. Nijaké zastrihávanie, nijaké prerezávanie.

A nijaké mosty. Na Dewees sa dá dostať iba súkromným prievozom alebo vlastnou loďou. Prašné cesty majú pieskové podložie a autá so spaľovacím motorom sa môžu používať len na stavebné a zásobovacie účely. Iste, na ostrove je aj jedna sanitka, jedno hasičské auto a jedno terénne záchranné vozidlo. Majitelia tunajších príbytkov majú síce radi svoj pokojný život, no až tak úplne naivní nie sú.

A čo na to hovorím ja? Divočina je super, keď si v nej človek užíva dovolenku. Ale keď sa snaží ohlásiť podozrivé úmrtie, vie mu to poriadne strpčiť.

Dewees má rozlohu necelých päť štvorcových kilometrov a my sme kopali na jeho vzdialenejšej juhovýchodnej strane, na okraji úzkeho pobrežného lesa medzi jazerom Timicau a Atlantickým oceánom. Signál pre mobilný telefón sa tu nedal chytiť ani náhodou.

Poverila som Tophera, aby dohliadol na nálezisko, a vydala som sa po pláži k drevenému chodníku. Prešla som po ňom cez duny a na druhom konci naskočila do jedného z našich šiestich golfových vozíkov. Práve som naštartovala, keď na sedadlo vedľa mňa dopadol batoh a vzápätí nasledoval Winbornov široký zadok v polyesterových nohaviciach. Tak tuho som premýšľala, kde nájdem funkčný telefón, že som vôbec nepočula za sebou jeho kroky.

Fajn. Radšej nech je ten chmuľo so mnou, ako keby mal snoriť po nálezisku bez dozoru.

Bez slova som dupla na pedál. Winborne sa jednou rukou oprel o prístrojovú dosku a druhou sa chytil za bočnú strešnú vzperu.

Viezli sme sa po Pelican Flight, čo sa ťahá súběžne s oceánom, potom som zabočila doprava na Dewees Inlet, prešla okolo výletného pavilónu, bazénu, tenisových kurtov a prírodovedného centra a na hornom okraji lagúny som zahla doľava k vode. Zastavila som v prístave a otočila sa k Winbornovi.

„Konečná.“

„Čože?“

„Ako ste sa sem dostali?“

„Prievozom.“

„Tak sa prievozom aj vrátite.“

„Ani náhodou.“

„Ako chcete.“

Winborne si chybné vysvetlil moje slová a znovu sa uvelebil na sedadle.

„Môžete na pevninu doplávať,“ objasnila som mu to.

„Nemôžete ma predsa len tak...“

„Vystúpte.“

„Nechal som svoj vozík na nálezisku.“

„Nieкто zo študentov ho vráti.“

Winborne sa vysúkal zo sedadla, tváril sa kyslo a rozhorčene.

„Prajem vám pekný deň, pán Winborne.“

Zamierila som na východ po Old House Lane, prešla železnou bránou zdobenou lastúrami a vstúpila do komplexu verejných budov. Hasičská stanica. Čistička odpadových vôd. Kancelárie správnych úradov. Rezidencia správcu ostrova.

Pripadala som si ako niekde po výbuchu neutrónovej bomby. Domy boli nedotknuté, ale nikde ani nohy.

Sklamane som znovu obišla lagúnu a zastavila za veľkým dvojkrídlovým domom, okolo neho sa ťahala obrovská veranda. Huyler House so štyrmi izbami pre hostí a malou reštauráciou predstavoval jediný ústupok cudzincom, ktorí túžili po čistej posteli alebo pive. Zároveň v ňom sídlilo miestne kultúrne stredisko. Vyskočila som z vozíka a ponáhľala sa do domu.

Hoci som celý čas myslela len na hrôzostrašný nález vo výkope, musela som oceniť krásu stavby, ku ktorej som sa blížila. Architekti mali zjavne v úmysle navodiť dojem, že Huyler House stojí na tom rozpálenom slnku a v slanom vzduchu už odnepamäti. Vetrom ošľahané drevo. Prírodzene vyzerajúca patina. Pripomínal chránenú pamiatku, aj keď ho postavili sotva pred desiatimi rokmi.

Zato o žene, ktorá sa vynorila z vedľajších dverí, platil pravý opak. Althea Hunnecut „Honey“ Youngbloodová bola nefalšovane stará už napohľad, ale možno pochádzala ešte zo staroveku. Miestni o nej hovorili, že videla na vlastné oči, ako v roku tisícšesťstodeväťdesiatšesť kráľ Viliam III. daroval ostrov Dewees Thomasovi Carymu.

Honeina minulosť bola predmetom neutíchajúcich špekulácií, ale v určitých bodoch sa obyvatelia ostrova predsa len zhodovali. Honey prišla na Dewees po prvý raz ako hosť rodiny Coultera Huylera ešte pred druhou svetovou vojnou. Huylerovci tu žili od roku tisícdeväťstodvadsaťpäť, keď ostrov kúpili. Žiadna elektrina. Žiadny telefón. Studňa, z ktorej sa voda čerpala pomocou veterného mlyna. Takto si vegetovanie pri mori rozhodne nepredstavujem.

Honey sem prišla s manželom, názory v súvislosti s otázkou, koľký to bol manžel v poradí, sa však rôznia. Honey sa vracala na ostrov aj po jeho smrti a nakoniec sa vydala do rodiny R. S. Reynoldsa, ktorému Huylerovci v päťdesiatom šiestom predali svoj majetok. Áno, to sú tí hliníkoví magnáti. Potom si už Honey mohla robiť, čo chcela. A ona sa rozhodla zostať na ostrove.

V sedemdesiatom druhom Reynoldsovcí predali svoje pozemky investičnej spoločnosti a behom nasledujúcich desiatich rokov na nich vyrástli prvé domy. Honein bol úplne prvý, malý bungalov s výhľadom na Dewees Inlet. V deväťdesiatom prvom vznikla Spoločnosť na ochranu ostrova – SOO – a Honey sa ujala funkcie hlavnej prírodovedkyne.

Nikto nevedel, koľko má presne rokov. A Honey svoj vek nikomu neprežrádzala.

„Dnes bude riadna horúčava.“ Honey začínala každý rozhovor bez výnimky poznámkou o počasí.

„Áno, slečna Honey. To určite.“